

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Po jedné ze zdí stékala voda. Možná, že to byla betonová zeď. Možná, že to byla tvárniceová zeď. Anebo to možná byla cihlová zeď, kterou na povrchu něčím pomatli. Ona takovéhle věci nezná. Ale přála by si je znát.

Přála by si být schopná pozorovat vodu, jak stéká po té zdi, jak se hromadí v kalužince na zemi, a vědět naprosto bezpečně, z čeho je ta stěna vystavěna. Uklidnilo by ji, kdyby to věděla. Dalo by jí to pocit jistoty v nejistém světě. Má ráda jistoty. Nesmírně věří na jistoty. Nemá těch jistot mnoho, ale má ráda ty, co má.

Zírala na betonové schodiště.

"Pěkný výhled," řekl.

"Že ano."

"Je dobré zajet jednou někam, kam obyčejně člověk nechodí," řekl.

"To zajisté."

Úšklebkem se mu rozevřela tvář. Měl na sobě sadu perfektně vyvedených zubů s korunkami, zlatý snubní prsten a manžety ze slonoviny. Byl to muž, který nosí šperky, muž, který se leskne a blyští. Pěstěný muž, co má doma dobře vytrénovanou ženušku.

"Líbí se vám moje auto?"

"Moc se mi líbí vaše auto."

"Mně se taky moc líbí."

"Já vím, že ano."

"Myslíte, že se to auto ke mně hodí?"

"Jestli si myslím, že se to auto k vám hodí?" Na chvilku zauvažovala. "Řekla bych, že to auto se spíš hodí ke mně."

"Něco jsem se pro tohle auto nadřel."

"To si dovedu představit."

"Vysloužil jsem si tohle auto."

"A teď je tedy vaše."

Když mluvil, objevily se mu v koutcích úst drobné bublinky. Sotva by se dalo říct, že má pěnu u huby. Nebylo to doslova odpuzivé. Pouze, když mluvil, vytvářel bublinky.

"Něco jsem se nadřel, abych dostal to, co mám," řekl. "Nadřel jsem se jak kůň, abych to dostal, a dřu se jak kůň, abych si to udržel."

Vydala ze sebe jakýsi souhlasný šelest. Když zubař s mercedesem začne skučet, nemůžete k tomu mnoho dodat. Možná, že proto ji sem odvezl. Možná že pouze chce, aby poslouchala, jak skučí. Jsou takoví muži. Vyvezou vás do posledního patra opuštěného parkoviště, aby je nikdo nerušil, když skučí.

"Nevěřila byste, jak šíleně se kurva dřu."

Popadl kožený volant rukama dentisty.

"Trávím celej život tím, že se jen dřu."

"A to nemůže říct každý," řekla.

"Hrabu se v lidskejch hubách. Dejchám to, jak jim smrdí z huby. Otírám sliny, který jim tečou."

"Nahlížíte jim do nosních dírek..."

"Nahlížím jim do nosních dírek."

"Musíte být na sebe hrdý, Reginalde."

"Hrdý?! Proč bych měl být na sebe hrdý? Chodí za mnou ten nejděsnější póvl z celé čtvrti. Ten nejděsnější póvl. Zasmraděj mi čekárnu a popel z cigaret mi klepou na koberec a očumujou sestřičku s těma svejma shnilějma zubama a nemocema dásní..."

"Pacienti vyžadují trpělivost," těšila ho.

"... a já na ně přiložím ruku, požeňm jim, a odešlu je pryč vyhojené."

Zubařina a skromnost, jak si často všimla, se k sobě zrovna nehodí.

"Je to tvé povolání, Reginalde," připomněla mu. "Mnoho je povolaných, málo je vyvolených."

Vypadalo to, že na sedačce exploduje.

"Ale já už toho sakra mám dost! Copak tomu nerozumíte? Jste snad blbá?"

Vzal ji za bradu, která ji pořád ještě bolela, a natočil její tvář k sobě. Zatáhl ji za rty palcem a ukazováčkem.

"Mí pacienti mě odpuzují. Říkám to dost jasně? Shledávám je odpuzivými. Musím jim vlézt do těch jejich hub, plnejch bakterií. Musím zalézt do děr v jejich zubech a oškrábat jim z nich hnílobu."

"Někdo to holt udělat musí," zamumlala našpulenými rty.

"Ale proč zrovna já?"

"A proč ne vy?"

Odstrčil jí hlavu.

"Protože se mi to hnuší. Proto."

Vypnul světla.

"Jsem kultivovaný člověk. Mám svoje zásady. Mám rád, když je všechno čisté. Mám rád čisté lidi. Myslel jsem si, že mi porozumíte."

"Myslím, že vám začínám rozumět."

"Moje žena tomu rozumí. Lidé by se měli aspoň trochu snažit tomuhle porozumět. Ve světě není dostatek porozumění. Přivedl jsem vás sem, protože chci, abyste mi porozuměla."

Připsala si vedle jeho jména ve své červené knížce další černou značku. Už dva přestupky pro Reggieho. Ještě mu zbývá jeden. Má mu to říci? Má ho varovat? Má mu říct, že pokud nebude opatrný, spadne klec?

Rozhodla se, že ne. Překvapí ho. Bellino překvapení. Položí mu na talíř Bellinu specialitku. Nemá velký strach. S tímhle si umí poradit. Je klidná. Je chladná. Drží pohromadě. Dva z nich byli v čudu během čtyřiaadvaceti hodin. Dva, co se šťourali v nose, byli odstraněni. Dvě onuce byly odhozeny. Vykopla jim mozky kolenem. Udělala to úplně bez pomoci, a tak teď nemá velký strach.

Možná, že není absolutně nikým, ale ta zbraň z ní dělá někoho. Světáčky se usmála. S touhle zbraní v kabelce může vlézt, kam jen se jí zachce. S touhle zbraní v kabelce může blekotat a blbnout. S touhle zbraní v kabelce si může dát s věcmi načas. S touhle zbraní v kabelce... Úsměv jí ztuhl na tváři. Nemá v kabelce žádnou zbraň. Tu zbraň nechala u postele.

"Vydávají všelijaké pachy. Já ty jejich pachy nesnáším."

Jeho hlas ze severního Londýna pozvolna začal chrapět.

"Pokoušejí se to zakrývat parfémy. Polejou se voňavkou a myslí si, že si toho nikdo nevšimne. Blbé, smrduté krávy. Já to vždycky poznám. Nakloním se nad ně a čichám ten jejich smrad, a někdy se mi chce blít, někdy se mi fakt chce blít."

"Jakej smrad?"

"Ten jejich ženskéj smrad. Ten smrad, co máte všechny. Lepí se to na ně, ten smradlavej ženskéj smrad."

V kabelce nemá žádnou zbraň.

"Cejtím to, když jim vrtám zuby. Smrad vaginálních výtoků. Smrad menstruací."

Ta zbraň leží u postele.

"Vrtám jim zuby a myslím na ten sliz, co z nich vytejká, ten sliz, kterej mi poskvřňuje křeslo, ten hnusnej ženskéj sliz."

Zmlkl. Poslouchala, jak mu tikají hodinky.

"A co takhle mužské pachy?"

"Co s nimi máte?" řekl.

"Ty vám nevadí?"

"Proč by mi měly vadit?"

"Žádný důvod nevidím."

"Doufám, že teď už mi rozumíte," řekl.

"Myslím, že rozumím."

Představila si, jak hbitě otevírá dvířka a běží ke schodům. Jak běží na svých vysokých podpatcích po nejvyšším patře vyprázdněného parkoviště. Zvuk jejích podpatků na betonu. Ten zbytečný, beznadějný zvuk vysokých podpatků, když si myslí, že mohou uniknout. Určitě jste ten zvuk slyšeli, to staccato, ten ženský zvuk. Ten klapot pod vašim oknem dlouho po půlnoci. Ten nervózní, křehký, ženský zvuk.

Přejete si vědět, co dělá venku, proč je sama venku takhle pozdě? Přemítáte, co tam dělá, docela sama, proč klapne na svých podpatcích domů tmou? Našpulíte rty a přemítáte, pročpak asi nesehnala někoho, kdo by ji rychle dopravil domů a tam se jí ještě rychleji zmocnil? Ten zvuk, který vytváří, s těmi svými tenkými, vysokými podpatky. Je to nesmírně osamělý zvuk. Osamělý zvuk, vydávaný jakousi mrchou, která nemá na taxíka.

Mohla vyskočit z auta. Rozrazit dvířka a vyskočit z auta. Mohla doběhnout po betonu až ke schodům. Mohla doklapat až k rampě. Ale on by byl hned za ní. Oddechoval by za ní. Strašil by ji svými rozměry. Zlomil by jí její křehké motýlí paže, jak by ji vlekl zpátky do auta.

A tak seděla na sedadle a vyčkávala. Seděla a vyčkávala, zatímco žvanil. Seděla a poslouchala, tak jako to dělávala vždycky.

Vytáhl peněženku a podal jí fotografii. Byla na ní dívenka školního věku v červenohnědém stejnokroji. Byla to barevná fotografie, vyrobená za pomoci fotoaparátu se zafixovanou čočkou, takže nemůžete pořádně zaostřit. Dívenka se rozmazaně usmívala a zakrývala si oči před sluncem.

"Vaše dcera?"

"Moje krásná dcera," opravil ji. "Můj drahokam. Má princeznička."

Kdybyste je viděli, jak tam tak sedí, kdybyste je viděli skrz přední sklo pŕlnočně modrého mercedesu, nijak zvlášť by vás to nepoplašilo, pokud tedy nejste ten typ, který se hned plaší. Na té scénce nebylo nic, co by vás vylekalo, nic, co by vás přinutilo zarazit se a zauvažovat. Nahlédli byste oknem dovnitř a viděli byste muže středního věku v brýlích ve tvaru pŕlměsíce, který právě podává fotografii své dcery své přítelkyni, své společnici, své kamarádce.

Možná, že byste si všimli toho, že její obličej má zašedlý, věžeňský nádech, zatímco jeho plápolá na znamení správné výživy. Možná, že byste viděli, jak se jeho rybí tlamička otevírá a zavírá, ale neslyšeli byste nic, okýnka byla zavřená. Možná, že by se vám to zdálo trochu divné, když tak držel fotografii s přehnanou opatrností za rŕžky, aniž by se dotknul jejího líce, jako by se bál, že pošpiní ten svatý obrázek.

Ale na tom všem jako takovém nebylo nic bŕhvíjak zvláštního. Nebylo na tom nic tak nezvyklého, abyste se zahleděli blíže. Bylo to jako ta fotka, jak tam tak seděli. Na povrchu to vypadalo docela v pořádku. Vypadalo to tak decentně a čistě a dokonale na povrchu. Ale když jste se zanořili pod povrch, viděli jste, co na té fotce je. Museli jste zdvihnout balvan, abyste viděli, co je pod ním. Museli jste strhnout strup, abyste mohli ohledat jizvu. Nemohli jste uhodnout, podle toho, jak to vypadalo, podle toho, jak oni vypadali, že on hořel a ona doutnala.

Žluč jí doutnala v břiše. Cítila ji v ústech, právě tak jako kousky plomby, které nestačila vyplivnout. Takhle chutnal strach, takhle chutnala hrůza, kterou občas v ústech cítila. Dovolila mu, aby se k ní příliš přiblížil, a to se nesmí. To se nesmí, pokud jste Bella. Pokud jste Bella, musíte si udržovat bezpečnou vzdálenost. Nesmíte se stát příliš osobními, pokud jste Bella.

Nesmíte je nechat přiblížit se natolik, že se mohou natáhnout a dát vám facku. Tvrdou, kontrolovanou facku přes ústa, kde ji už pochroumal Norman, takže její hlava by se utrhla a odletěla dozadu, kdyby nebylo opěrátko.

Měl ten vystrašený, toužebný vzhled, který mívají, když zrovna udeřili ženu, a když vědí, že ji znovu udeří. Měl ten vzhled, jaký mívají, když vidí, jak té ženě uskočí hlava dozadu. Vzhled, jaký mívá muž, když ví, že jí teď může zavřít hubu. Může způsobit, že bude kňučet, kdykoliv ho uvidí. Byl to nesmírně opojný pocit, který ho teď zaplavil. Takový životodárný pocit, který vás vynáší k oblakům a opájí vás. Když jí dal facku na ústa a její hlava uskočila dozadu.

"Vy jste neposlouchala," řekl. "Když neposloucháte, nic se nenaučíte."

Zamračil se.

"To je nezdvŕilé, neposlouchat."

Ohmatala si rukou ústa. Ret jí znovu začal krváčet. Pokud jí budou pořád takhle rozbíjet ret, bude si ho muset dát zašít. Bude muset někomu dovolit, aby jí do toho rtu vrazil jehlu a nit a zašil jí ho.

Ústa měla obolavělá a rozbitá, ale mozek chladný a čistý. Byl to zvláštní druh mozku. Neobtěžoval se věcmi, které ho nezajímaly. Právě tak jako Bella těžko snášela bolest, její mozek těžko snášel nudu. Většinou pracoval na pŕl úvazku, pokud vŕbec. Ale in extremis, když nastala krize, když byly žetony na stole a ruleta se otáčela a všechno se zdálo být nenávratně ztraceno, mozek jí uvnitř lebky napuchl a tlačil jí zevnitř na kranium. Začal věci filtrovat a ukládat do přihrádek -- a začal pulzovat.

A nyní s otřesem zařadil rychlost. Přešel do akce. Díval se na ně, jak tam sedí, v těch kožených sedačkách, a řekl jí to na rovinu, protože její mozek patřil k mozkům, které velmi dobře vidí.

Nemáš naději, řekl jí. Ty pitomá holčičko, budeš mu muset dát to, co si přeje. Já bych ti to byl býval řekl, jen kdyby ses mě zeptala.

Doplavalas příliš daleko od břehu, spadla jsi ze svého lana, selhaly ti brzdy, vybrala sis veškeré své štěstí, žádné už ti nezbývá. Brightonská Bella... To všechno byla iluze.

A teď to teda máš. Nechtěl bych být v tvé kŕži. Slízneš si to za svou velkopanskost, to tedy ano. Nikdy se od nikoho nenechávej vozit. Já jsem ti to říkal mockrát. Ale zdrzla jsi. Zapomnělas, že bez svých zbraní nejsi ničím. Jsi méně než ničím. Jsi nic pod nulou. A ty jsi své zbraně zapomněla. Zapomněla jsi je doma v bytě, ty krávo pitomá.

Teď ti holt nemůžu pomoci. Z tohoto se nevymluvíš. Blbá Belličko, řekl jsem ti to, ale tys neposlouchala. Vždycky jsi měla svou hlavu, a teďka budeš muset...

"Dám vám penny, když mi řeknete, nač myslíte."

"Cože?"

"Vypadáte, že jste na míle daleko. O něčem sníte. Měla byste se víc soustředit na to, co vám lidi vykládají."

"Pardón."

"Jinak by si lidi mohli začít myslet, že vás nudí," řekl. "Já vás přece nenudím, nebo nudím?"

"Vŕbec ne," řekla. "Ani v nejmenším."

"Protože pokud vás nudím, tak byste mi to rozhodně měla dát najevo."

"Nenudíte mě," řekla. "Opravdu ne."

"O mojí dceři," pokračoval. "Jak jsem řekl."

Je jedno velké ucho. Dal jí přes hubu, a teď je Bella jedno velké ucho. Dává bedlivý pozor. Zoufale se snaží. Takhle to musíte dělat, když sedíte v autě a šofér vám dá přes hubu. Když jste docela sama a on vám rozbil ret a bouchačka leží u postele, tak to takhle musíte dělat. Nasloucháte nesmírně pozorně tomu, co on vám vykládá.

"Moje okouzlující dcera, která vypadá přesně stejně jako její okouzlující matka. Jsem milující tatínek. Skutečně milující. Miluju ji. Nejspíš se chovám jako hlupák, když si jen představíte, co všechno jí kupuju. Měla byste vidět její ložnici. Tu byste teda měla vidět. Všecičko růžové a nařasené. Nic bych jí neupřel. Je to okouzlující holčička."

"Nesmírně okouzlující holčička."

"Nádherná holčička. Skutečně nádherná. A ohromně čistotná."

"Máte ohromné štěstí."

"Já vím, že mám."

"Musí být pro vás velkým potěšením."

"To je, to je. Velkým potěšením. Udělala by pro tatínka všecko."

"To by určitě udělala."

"Ale taky mám starost. Je ve věku, kdy si nemůžete pomoci a máte starost. Na jaře jí bude čtrnáct."

Jeho voda po holení v ní vyvolávala asociace surfovacích prken, míhajících se po mořské pěně.

"Je v pubertě," řekl, jako by to byla nemoc. "Dospívá rychle. Dospívá nesmírně rychle. Vyvíjí se, mohla byste říci. Stává se s ní úplná nymfíčka."

Vyrval Belle z ruky fotku a zastrčil ji zas do peněženky.

"Už brzo za ní začnou chodit kluci. Brouzdat okolo. Čenichat. Je to hnusné."

"Co je hnusné?"

"Co muži ženám provádějí. Co jim ženy provedly. Četl jsem o tom. To, jak nutí ženy dělat různé věci. Krev se mi z toho vaří. Nechápu to. Prostě to nechápu, co jim provádějí."

Natáhl ruku a položil ji lehce na její rameno.

"Jste příliš zranitelná. Všechny jste příliš zranitelné, a to já nesnesu. Všechny bych vás chtěl ochránit. Nepochopím, jak to můžete snést, být tak zranitelné."

"Snažíme se s tím vyrovnat, jak jen dovedem."

"Musí to být strašné, být ženou," řekl.

"Má to své stinné stránky."

"Nemůže to být nic hezkého, být hezkou, hodnou ženou."

"Já to celkem zvládám."

"Já nemyslím vás," řekl. "Já nemyslím, že vy jste hodná žena."

Bouchačka je u postele. Bouchačka leží na židli u postele.

"Hodné ženy," řekl. "Já mám rád hodné ženy."

Jeho klouby na volantu zbělely.

"Ta potíží se ženami," řekl, "ta potíží se ženami, která mě tak rozčiluje, spočívá v tom, že nikdy nevíte, co si myslí, nikdy nevíte, co skutečně chtějí. Chápete, co vám říkám?"

"Ne docela."

"Chci říct, celé se vyšnoří, celé se vymodí, nechaj to všechno vlát, chovaj se, jako by dávaly zadarmo celý život, přijdou za váma, jako by nechtěly nic jiného než pořádně poctivě vopíchat, a vy se pak na ně jen jedním okem podíváte a ony začnou mečet, ony začnou naříkat. Já nesnáším ten ženskej nářek, ten předstíranej ženskej nářek."

"Myslím, že je čas, abych si dala šálek čaje."

"Chci říct, strčej vám ty svý smradlavý kundy rovnou do ksichtu, a co pak máte dělat, řekněte mi, co pak máte dělat?"

Pozorovala mokrou skvrnu na betonu.

"To mi teda povězte," řekl.

"Podívejte," řekla. "Reggie," řekla.

"Čemu nerozumím," řekl, "čemu doopravdy nerozumím," řekl, "je, proč jste si ke mně sedla do auta. Co asi tak za ženskou si sedne k chlapovi do auta?"

"Ženská jako já."

"Moje dcera by si nikdy nesedla k žádnému chlapovi do auta. Já jsem jí vysvětlil, jací muži jsou. Naučil jsem ji, jací muži jsou. Ví o mužích všechno. Ví, že si nesmí sednout k žádnému muži do auta, kromě mě. Všechno jsem jí to vysvětlil."

"To bylo od vás velmi otcovské."

"Je jí jen třináct, ale ví, co se jí stane, když si sedne k někomu do auta. Takže když to ví ona, musíte to vědět vy. A pokud to víte, a stejně jste si ke mně sedla do auta, tak si o to zaručeně koledujete. A pokud si o to koledujete, tak to taky dostanete."

"Nabídl jste mi, že mě svezete," řekla. "Do Brunswicku. Pět minut cesty."

"Nabídl jsem vám pět minut, a pět minut vám taky dám."

Natáhl se a otevřel přihrádku pod palubní deskou. Uvnitř se rozsvítila žárovka a ona uviděla dvě ruličky lepicí pásky, nůžky ze šitíčka a jakousi zelenou gumu.

"To není správné," řekl, vytáhl gumu a přejel si jí mezi prsty. "To není správné, přinutit nás, abychom dělali to, co děláme."

"Nemusíte to přece dělat. Nemusíte, jestli nechcete."

"Ale já chci," řekl. "Já nesmírně chci. Já strašně chci."

Sevřel obě její tenká zápěstí levičkou a pravou jí kolem nich ovinul gumu.

"Naučím svou dceru, že nesmí riskovat," řekl. "Proč by měla trpět? Kvůli krávám jako jsi ty?"

"Budeš toho litovat, Reggie. Za chvíli toho budeš litovat."

Zazářil úsměv s krásnými korunkami.

"Ne tolik jako ty."

Povalil ji dopředu na řadicí páku a připoutal jí zápěstí k volantu.

"Měla by sis protahovat zuby nití. Večer a ráno. Vyčistit kartáčkem a protáhnout nití. Pořádně vydrhnout. Vydrhnout z nich všechny skvrny. Brzo do postele a brzo vstávat. Jíst hodně syrové mrkve, to vždycky říkám."

Vyndal z náprsní kapsy mimořádně bílý plátěný kapesník. Rozevřel stehna a umístil jej na sedačku.

"Čistota půl zdraví," zamumlal.

Levičkou ji popadl za krk a pevně ji svíral. Kdyby měla na krku varháněk kůže, byl by ji držel za něj.

"Doufám, že máš hlad," řekl a rozepínal si poklopec, "protože nadešel čas pro zákusek."

A přirazil jí hlavu dolů na svého ptáka, tlustého jak pařez.

"Doširoka otevřít," zavrkal na ni.